

DET KONGELIGE
JUSTIS- OG POLITIDEPARTEMENT

Statsråden

Amelia og Einar Riis
Michelets vei 23 A
1366 LYSAKER

Deres ref.

Vår ref.
96/2194 C-J NET

Dato
10.05.2002

Sak nr 01-01638/39 A/02 Amelia Riis – staten v/Justisdepartementet

Jeg viser til deres telefaks av 25. april 2002, hvor dere har satt frem ytterligere krav for å kunne akseptere statens forslag til forlik i saken. Jeg viser også til brev av 29. april 2002.

Mitt første forlikstilbud ble sendt dere den 7. mars 2002, med tilbudsfrist fastsatt til 22. mars 2002. Forslaget bygget på at begge parter godtok Oslo byretts dom av 28. februar 2001, og dere ville dermed bli stilt i tilsvarende situasjon som om dommen hadde vært rettskraftig. Etter at dere hadde bedt om fristforlengelse til ut juni, ble fristen forlenget til 12. april 2002. En ny anmodning om fristforlengelse fra Herman J. Berge, ble besvart av meg i brev av 11. april 2002. Jeg meddelte at det ikke var aktuelt å forlenge fristen ytterligere, og at siden mitt forslag gikk ut på å legge byrettens dom til grunn, uten å gå inn i premissene for denne eller berøre andre saker, fant jeg ikke grunn til noe særskilt møte om saken.

I deres telefaks datert 12. april 2002, betegnet som en aksept, ble det stilt flere krav som forutsetning for å akseptere statens tilbud, herunder at:

- beløpet skulle betales til konto i utlandet
- de menneskerettslige sider av saken skulle kunne prøves for menneskerettsdomstolen i Strasbourg, og dersom krenkelse ble statuert skulle ikke forliksavtalen anses bindende og en reforhandling måtte finne sted
- staten skulle forplikte seg til å åpne for ubetinget innsyn i alle saksarkiver og dokumentansamlinger som etter Riis' oppfatning kan ha betydning for den aktuelle sak eller andre saker Riis har anlagt.

Telefaksen av 12. april 2002 ble besvart av meg i brev av 17. april 2002. I dette presiserte

jeg at et eventuelt forlik ikke skulle være til hinder for prøving av om det forelå en krenkelse av Den europeiske menneskerettighetskonvensjonen, men at en eventuell krenkelse ikke kunne gi grunnlag for reforhandling av et eventuelt forlik. Det ble videre meddelt at jeg av prinsipielle grunner ikke kunne akseptere at forliksbeløpet ble utbetalt til konto i utlandet. Når det gjaldt kravet om dokumentinnsyn, ble det vist til at dere på samme måte som enhver annen borger har rett til innsyn etter de gjeldende rettsregler, men at det ikke var aktuelt å gi dere noen særstilling i forhold til andre borgere. Det ble satt en ny akseptfrist til 25. april 2002.

Deres svar av 25. april 2002 inneholdt nye krav, i tillegg til at noen av de tidligere krav som jeg hadde meddelt ikke kunne aksepteres ble opprettholdt. I svaret av 25. april 2002 ble det blant annet forutsatt at det aktuelle forliksbeløpet skulle være et nettobeløp, der blant annet verken skattekrav eller senere arveavgift skulle pådras. Etter å ha rådspurt Finansdepartementet kan jeg opplyse at staten ikke kan etterkomme et slikt krav. Saken gjelder forlik i erstatningssak mot staten v/Justisdepartementet. Skatte- og avgiftsmessige konsekvenser av et bestemt forliksbeløp kan ikke reguleres i et slikt forlik. De aktuelle skatte- og avgiftsmyndigheter må ta standpunkt til disse konsekvensene etter at det eventuelt er inngått forlik og utbetaling har skjedd. Mange erstatningssaker reiser skatte- og avgiftsspørsmål, men de må løses utenfor erstatningssaken. Det er ikke grunnlag for å forskjellsbehandle dere i forhold til andre borgere med hensyn til skattekrav og senere arvegift. En slik ordning ville dessuten ikke være i samsvar med utgangspunktet for statens forlikstilbud som var at partene skulle stilles på samme måte som om Oslo byretts dom av 28. februar 2001 ble lagt til grunn. Skatte- og avgiftskrav vil følgelig påløpe i samsvar med gjeldende rettsregler.

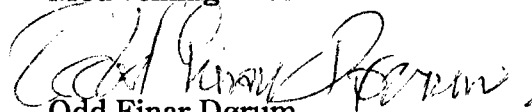
Videre har dere gjentatt kravet om utbetaling i utlandet, som jeg tidligere har gjort klart ikke kan etterkommes av prinsipielle grunner. Også i dette spørsmålet har jeg søkt råd hos Finansdepartementet, som fastholder at i et tilfelle som dette, som gjelder betaling fra den norske stat til norsk bosatt saksøker, må utbetaling skje i norske kroner til norsk bank. Dette er fast praksis i erstatningssaker og må følges også i denne saken.

Endelig har dere krevd et forskudd på 5 millioner kroner for å kunne drøfte forlikstilbudet med deres barn som bor i henholdsvis Italia og California. Dette krav kan jeg heller ikke etterkomme. Enten inngås et forlik der forliksbeløpet utbetales i sin helhet etter at forliket er inngått, eller så inngås ikke noe forlik og saken fortsetter for domstolene. I vår sak har staten som kjent påstått seg frifunnet i sin helhet for det fremsatte krav.

Som det klart fremgår over, inneholder deres svar nok en gang en rekke betingelser for forlik som klart faller utenfor rammen av forlikstilbudet, og som jeg ikke kan akseptere.

Jeg må følgelig konstatere at dere har avvist statens forlikstilbud som bygget på at Oslo byretts dom av 28. februar 2001 skulle legges til grunn, og at det ikke er grunnlag for noe forlik. Saken må derfor fortsette på vanlig måte for Borgarting lagmannsrett.

Med vennlig hilsen

Odd Einar Dørum